

Sibirien og Vietnam

En rejsebeskrivelse af Erik Cletus Petersen

Lisbeth og John havde ved flere lejligheder snakket om, at nu havde de været gennem Sibirien en snes gange om sommeren, det kunne være spændende at gøre turen om vinteren. Hen over sommeren 2014 begyndte der at tegne sig en tur med tog fra Københavns hovedbanegård via Stockholm, Helsingfors, Moskva, Irkutsk, Beijing, Nanning til Hanoi. Udover Lisbeth og John samt undertegnede, havde Henrik Bang, Ivar Boye, Troels Larsen og Niels Peter Fenger også lyst til en sådan tur. Da John og Lisbeth annoncerede, at de ville tage afsked med os andre i Hanoi (de havde private planer), aftalte vi andre, at vi ville fortsætte til Saigon (Ho Chi Minh City). Det blev dermed en rejse på 14.700 km, den længste rejse man umiddelbart kan foretage med tog.

Hjemrejsen blev med Euroflot via Moskva.

Afrejse torsdag den 22.01.2015 kl. 8 fra København H, ankomst CPH torsdag den 12.02.2015 kl. 20.

København - Stockholm

Vi mødtes på Københavns hovedbanegård kl. 8:00 under uret. Øresundstoget til Malmø kørte 8:12 og var ikke forsinket. I Malmø havde vi så en halv time til at skifte tog samt lige snuppe et par gode billeder af vores tog, der bestod af et ældre elektrisk lokomotiv og typiske 60'er vogne, der var moderniseret. Vi havde valgt en 1.klasses luksus løsning med morgenmad i spisevognen - turen skulle jo starte med maner.

Så var der afgang fra Malmø, en 14.700 km lang togtur kunne begynde. Vi var fordelt på 2 kupéer - John og Lisbeth samt 3 svenskere i én kupe og od andre 5 i den anden. Henrik havde medbragt en flaske Arn Bitter og jeg en flaske Gammel Dansk samt små glas. Det fik hurtigt stemningen i vejret, også hos de svenske gæster i nabo kupéen. Da det var tid til morgenmad, gik vi op til spisevognen, hvor tjeneren bag skranken udleverede en lille bakke med brød, smør, ost og marmelade samt yoghurt, appelsinjuice, te eller kaffe. Og mens det skånske landskab gled hastigt forbi vinduet, nød vi vores morgenmad. Resten af turen til Stokholm tilbragte vi i vores kupé med små-snak. Frokosten sprang vi over, da morgenmaden var indtaget ved 10-tiden og der skulle også være appetit til aftensmaden.

Vi havde kun et par timer til at skifte fra tog til skib, så sightseeing i Stockholm måtte hentes frem fra hukommelsen - vi havde alle været i Stockholm før.

Stockholm - Helsingfors

På Stokholm Central skiftede vi til tunnelbanen der tog os ned til havnen, hvor båden til Helsingfors lå. Der var god tid, men også et pænt stykke vej at gå med bagagen. Da bagagen var vel anbragt i kahytten var det tid at kigge nærmere på skibet. Midt i skibet var der i hele skibets længde en stor "indkøbsgade", dvs. at der helt op til ovenlysvinduerne var facader med indvendige kahytter i flere etager. Vi gik lidt rundt på skibet og så udsejlingen fra Stockholm. Det var koldt og halvmørkt, så vi stod ikke længe på dækket. Klokkeren 8 var der bestilt bord i den store restaurant med buffeten inklusive alt hvad vi måtte drikke til maden: øl, vand, hvid- og rødvin, man kunne bare skænke op i glassene. Af mad var der et overflødhedsbord med alverdens sild, fisk, kødretter, ost og kager. Proppede gik vi op i "indkøbsgade" og satte os på en fortovscafé, hvor vi fik en godnat drink.

Næste morgen var der morgenmadsbuffet i den store restaurant. Det lagde en god bund. Fra dækket så vi indsejlingen i Helsingfors. Vejret var fint, men temperaturen lige omkring 0 grader. Lidt grødis i havnen og et let snelag på øerne og i byen.

John havde kigget på et kort og fundet en sporvognsline der kørte direkte fra færge terminalen op til hovedbanegården. Her deponerede vi al vores bagage i bokskælderen. Efter at have taget en række fotos på selve hovedbanegården, tog vi en sporvogn ud til Bjergkirken, et moderne kirke bygget ind i en klippekold. Vi var heldige, for 10 minutter efter vi var ankommet, blev der lukket for indgangen. Vi fik yderligere 5 minutter til at tage billeder inden vi blev anmodet om at forlade kirken, da der var middagslukket.

Fra kirken kørte vi ud til sporvognsmuseet. Det var indrettet i en gammel del af et større depot. Der stod 3 flotte gamle vogne. På væggen var der plakater og opslag samt enkelt øvrige udstillingsdele såsom en kørekontrol og en banemotor. En lille biograf viste gamle filmklip fra sporvejene i Helsingfors. Så var der en lille restaurant med yderligere et par sporvogne og det var så alt. Ikke særligt imponerende i forhold til Skjoldenæsholm og andre steder vi har besøgt.

Vi fortsatte rundt med sporvognen og stod af på en stor plads med 4 sporvognsperroner. Herfra gik vi tilbage med hovedbanegården, men da vi havde krydset "floden", besluttede vi os for at gøre det sidste stykke vej med sporvogn - vi havde jo heldagsbilletter til hele nettet. Ved banegården delte vi os. Troels og jeg ville fortsætte med sporvogn mens de andre 5 ville hen og have frokost. Efter at vi havde kørt rundt i et par timer skiftede vi til undergrundsbanen, som vi tog helt ud til endestationen og tilbage til hovedbanegården igen. Her mødtes vi med de andre. Vi hentede vores bagage og var klar til at stige på nattoget til Moskva. Vi fik nogle fine billeder af det russiske natto, da det trillede til perron.

Helsingfors - Moskva

Det var sidst på eftermiddagen, klokken havde passeret 18 og mørket var begyndt at sænke sig over Helsingfors. Da vi havde tjekket ind hos sovevognskonduktøren og bagagen var anbragt i kupéen, var der lige tid til at smutte ud på perronen og frem til lokomotivet for at snuppe et par billeder af dette også. Fra kupéens vindue kunne vi

nyde udkørslen fra Helsingfors, inden turen lidt i 8 gik til spisevognen for at få aftensmad. I spisevognen sad kun et enkelt par, så vi kunne sagtens få plads. Efter os kom der flere. Vi fik en rigtig dejlig middag med vin til. Lidt dyrt, men luksus koster jo og udsigten til en sådan luksus på resten af turen kunne vi jo ikke forvente. Ved halv 11 tiden gik vi til køjs.

Næste morgen var vi i Moskva. Toget ankom lidt over 8 til Leningrad-banegården. Der lå en del sne i Moskva og temperaturen var under frysepunktet. Tilmed begyndte det også at sne. Vi gik ud for at finde en sporvogn ud til det dag-hotel, som vi havde booket. Vi kom at et stoppested for tidligt, gik ned ad den forkerte gade, hvor der lå en bank i stedet for det forventede hotel. Banken var dog ikke åben endnu, så vi kunne ikke få hævet russiske rubler. Jeg var glad for at jeg havde vekslet hjemme fra, så jeg kunne godt klare mig et stykke tid, men med den fart rublerne allerede røg på, kunne jeg godt regne ud, at der nok skulle nogle flere til. Nå, men den bankmand der fejede sne ude foran banken var meget hjælpsom og fortalte, at vi blot skulle gå frem til den næste gade, så kom vi til hotellet. På hotellet tjekkede vi ind, men da klokken var over 10, var morgenmaden slut. Vi besluttede at droppe den og gå tilbage til banken for at hæve penge. Her kunne man imidlertid kun hæve 5.000 rubler, svarende til 500 kr., af gangen. Det giver selvfølgelig også flere penge i gebyr-kassen. Da vi ikke ville gå rundt i byen med alle de hævede midler, gik vi tilbage til hotellet. På vejen mødte vi en russisk dame på ca. 60 år. Hun stoppede os og med et stort smil spurgte, hvor vi skulle hen og hvor vi kom fra. Hun havde aldrig før set udenlandske turister her på denne gade. Hun fortalte om et privat hospital skråt over for, der var meget berømt, samt om en fabrik midt i gaden, hvor der for over 100 år siden blev bygget de første sporvogne. Vi kunne godt se det flotte indgangsparti. I dag er sporvognene væk og erstattet af busser. Der kørte dog stadig sporvogne i parallelgaderne og vi fik også billeder af sporvogne med roterende fejekoste der fejede den nyfaldne sne væk fra skinnerne.

Vi var nok alle enige om, at første sightseeing stop var jernbanemuseet, der har til huse på godssporene på en banegård i udkanten af Moskva. Vi tog metroen der ud. Her står en snes damplokomotiver ude i det fri og ruster. Tilsvarende med de elektriske- og diesellokomotiverne samt en lille håndfuld person og godsvogne. Vi gik og frøs i en times tid. Det var nu ikke særligt imponerende. Selv museet i Odense er langt flottere. Overfor indgangen til jernbanemuseet er et lille modeljernbanemuseum med et pænt stort H0 anlæg i lokalets midte, hvor talrige tog kørte rundt. Ude i den ene side af lokalet var der små anlæg, ligeledes i H0.

Fra jernbanemuseet gik vi over på en lille restaurant for at få lidt sen frokost - klokken var nu halv tre. Efter mad og drikke tog John tilbage til Lisbeth, der var blevet på hotellet. Vi andre tog metroen ind til "Den røde Plads". Her gik vi lidt rundt på pladsen, prøvede at komme ind i Blodskirken, men de havde netop lukket for besøgende. På pladsen overfor det store varehus GUM var opstillet et julemarked med boder, hvor man kunne købe russisk gløgg, vafler, pølser og meget andet. Der var også salg af smykker, figurer og varmt tøj, præcist som et hvert tysk julemarked. En karrusel samt nogle optrædende klovner vakte stor moro hos de mindste. De lidt ældre slog sig løs på den kunstige skøjtebane. Klokken var efterhånden blevet halv fem og det var holdt op med at sne. Der lå nu et friskt pulver af fin hvid ny sne over det hele. Vi sluttede besøget af med et glas varmt gløgg, som Troels sponserede.

Tilbage på hotellet var der god tid til en kold øl i baren inden aftensmaden, der blev bestilt og serveret i samme lokale kl. 8. Endnu et dejligt måltid i hotellets hyggelige café kælder. Der var bestilt taxier til kl. 22. De var der på pletten og bragte os ind til Jaroslav banegården, hvor der lige var tid til at købe lidt proviant i et nærliggende supermarked.

Moskva - Irkutsk

Efter at være tjekket ind i vores 2 vogne, Ivar ønskede enkelt kupé, John og Lisbeth havde bestilt en dobbelt kupé mens vi andre 4 delte en almindelig 2.klasses kupé, fik vi lige et par billeder af hele toget samt lokomotivet.

Hvis læseren ikke skulle vidde det, så er der ca. 5.100 km fra Moskva til Irkutsk og selvom de moderne tog kører op til 120 km/t på strækningen, tager det en del tid med toget. Toget kørte 23:40 fra Moskva. Vi havde 3 nætter i toget og ankom til Irkutsk 7:28 (2:28 Moskva tid), altså næsten 75 timers underholdning. Det kan lyde kedeligt, men timerne fór af sted. En tidligere rejseven havde udtalt, at han ikke havde lyst til at rejse med, da dagene i Sibirien om vinteren er så korte. Det havde han i grunden ret i, når man også tager i betragtning, at der skæres en til to timer af dagene, da vi jo rejser østpå. Bortset fra det, så er vi ikke længere nordpå end København.

Op om morgenen. Toilet og vask, barbering og tandbørstning i vaskerummet. Når vi alle 4 var klar, gik vi mod spisevognen bagerst i toget, hvis ikke allerede de andre 3 var kommet forbi og "hentet" os. Toget var på 14 vogne så det var et pænt stort tog der skulle hele vejen til Beijing i Kina. Morgenmaden bestilte vi fra spisekortet: typisk omelet, brød, juice, te eller kaffe. Vi var de eneste i spisevognen. Efter morgenmaden gik vi de 5 vogne tilbage til vores kupé. Det var sol, blå himmel og 10 til 15 graders frost, men inde i toget lå temperaturen på plus 25 grader, hvilket var særdeles behageligt. Da lokomotivet øjensynligt ikke med sikkerhed kunne leverer energi nok til at opvarme hele toget, var de enkelte vogne udrustet med et kulfyret centralvarmefyr, som sovevognskonduktøren jævnlige fyrede i. Kullet blev opbevaret i en lille bunke på gulvet ude på den lukkede endeperron. Ved frokosttid gik turen atter til spisevognen. Atter sad vi 7 stort set alene i spisevognen. Vi bestilte en for- og en hovedret efter kortet samt øl til maden. Det var importeret udenlandsk øl, Kozel, mørk og dejlig !

Eftermiddagen gik hurtigt med løs snak samt kigge ud af vinduet efter gode sibiriske motiver til kameraet. Ved 16-tiden mødtes vi alle i en af kupéerne, hvor der så var chips, rødvin, øl og vodka, alt sammen købt under ophold på stationerne. Togene holder typisk ca. 20 minutter på de store stationer der ligger med 3-4 timers mellemrum. Under opholdet kan man handle lidt ind på perronerne i de små kiosker. Tidligere var der et mylder af løse sælgere der løb rundt, men de er øjensynligt blevet bortvist, så der nu kun er nogle ganske få tilbage. Hos en af dem købte jeg en flaske rødvin samt en flaske Tsar vodka, som hun havde gemt dybt nede i tasken. Hun skulle have 30 kr. for en halv liter, så jeg ville slet ikke diskutere prisen, men betalte. Det var en rigtig god, fyldig, rund og velmagende vodka, som hurtigt fik mange ben at gå på. Mens vi andre tog billeder eller handlede lidt ind, var togpersonalet travlt beskæftiget med at få fyldt frisk vand på toiletterne samt banke is af bremses, fjederophæng, dynamoer mv.

Ved 18:30 tiden gik turen atter til spisevognen. Det var nu blevet helt mørkt udenfor. Atter kunne vi vælge en for- og en hovedret med dejlig øl til. Vi havde spurgt på rødvin, men det havde de ikke. Hun kunne godt skaffe, men prisen ville ligge på et par hundrede kroner - og så var det ikke så sjovt længere. Da vi havde spist og skulle betale, prøvede vi så vidt muligt at hver i sær lagde et passende beløb for det vedkommende havde bestilt for. Der var altid pænt med drikkepenge og den flinke tjener smilede. Uden os havde hun næppe haft meget at lave. Tilbage i kupéen lidt hyggesnak. Ved ophold var vi lige ude at se om man kunne få et stemningsfuldt natfoto af stationen, toget og de rejsende. Nu var temperaturen nede på -25 til -30 grader, så man var kun ude i nogle få minutter. Så ind i den dejlige varme kupe og få sig en godnat drink, ud at vaske sig, børste tænder og så til køjs.

Generelt lå der 20 - 30 cm sne i det sibiriske landskab, altså væsentlig mindre end man oplever i Norge og Sverige om vinteren. Da der ikke var blade på læhegnene af birketræer langs banen, kunne man se gennem læhegnene og langt ud over de flade langstrakte markarealer.

Sådan gik alle 3 dage i toget, men den sidste aften i spisevognen var dog anderledes. Ved 18-tiden var der ophold på en større station. Her lå et lille supermarked på perronen, hvor John og Lisbeth handlede ost, kiks og rødvin. Vi så også den søde tjenerinde i supermarked på perronen, hvor hun også handlede ind. Ude på perronen fik vi lige et billede af en lille lastbil med kul, som blev skovlet ind på endeperronerne i vognene. Hver vogn fik et pænt lille lager, som skulle holde et par dage. Det var hunde koldt. Kl. 18:30 mødtes vi inde hos John og Lisbeth, hvor der var dækket op med brød, pølse og ost, vodka og rødvin.

Vi gik ned til spisevognen ved 20-tiden. Den flinke tjener tog som sædvanligt imod alle vores bestillinger og gik ud i køkkenet. Så kom hun med drikkevarerne og gik ud i køkkenet igen. Vi hørte en del skænderi fra køkkenet og lidt senere kom kokken ind og spurgte om den ene ret skulle være med ris eller kartofler, hvorefter hun gik ud igen. Mere skænderi. Efter lang tid, kom kokken ind med 5 retter. Forretterne så vi aldrig og de sidste 2 hovedretter kom heller aldrig. Da vi var færdige med at spise, gik Lisbeth ud i køkkenet for at hente tjeneren. Hun havde tåre i øjnene og var tydeligt berørt og meget ked af den behandling vi havde fået den sidste aften. Vi havde regnet ud, hvad vi skulle betale for det vi havde fået. Hun tog imod pengene uden at tælle dem. Takkede os mange gange, hvorefter vi trak os tilbage - en lidt trist afslutning på en række ellers dejlige middage i spisevognen.

Vi fandt aldrig ud af hvad der var sket.

Næste morgen, kl. 7:28, ankom vi til banegården i Irkutsk, hvor vi skulle mødes med den lokale turguide samt vores russiske venner fra Sludjanka.

Et vintereventyr ved Bajkalsøen

Vi mødtes i forhallen med Nadia, Olga og Peter. Vi mødte Peter første gang på en rejse i år 2000. Troels og jeg besøgte dem i 2002 og igen i 2008. Peter og Olga var i Danmark i 2004 og Nadja i 2005.

Olga og Peter havde overnattet i Nadjas lejlighed i Irkutsk. De havde besluttet, at de ville køre i deres egen bil, så de var uafhængige af den lejede minibus, hvilket senere skulle vise sig at være et stort plus. Den lokale guide forklarede hurtigt Nadia, hvor hotellet i Listvianka lå. Vi steg op i minibussen og kørte de ca. 70 km der er fra Irkutsk til Listvianka. Hurtigt op på værelserne med bagagen og ned i restauranten for at få morgenmad kl. 10. Det var et forholdsvis nyt hotel med få værelser. Ud over os 10 var der en enkelt ekstra gæst fra Frankrig, en ung dame, som studerede russisk og var på nogle dages ferie. Hotellet var bygget af træ og lå et lille stykke oppe i en af sidedalene, men med fin udsigt ud over søen fra terrassen, hvis man ellers kunne holde ud at sidde derude - temperaturen lå på -12 grader, sol og blå himmel. Der lå ca. 30 cm sne på skråningerne. Peter fortalte, at Bajkalsøen hvert eneste år havde været frosset helt til i midten af januar, men de sidste 3 år var der stadig åbent vand selv her sidst i januar. Ingen tvivl om at "global warming" også var kommet til Sibirien.

Der var ikke noget fast program for resten af dagen, så under morgenmaden snakkede vi om, hvad vi skulle lave. Troels og jeg aftalte med Nadia, Olga og Peter, at vi ville starte med en hundeslædetur, mens de øvrige 5 blot ville gå en tur langs søen og kigge på forretninger og markedshaller, Listvianka er en af de få turistbyer ved Bajkalsøen, da den er let at komme til ad landevejen fra Irkutsk. Nu var det godt, at vores venner havde taget deres bil med, for der var trods alt nogle kilometer fra hotellet til der, hvor hundeslæde-folket holdt til. Det kostede 150 kr. pr. næse, men så sad man også alene på slæden, der blev trukket af 8 meget ivrige hunde. Hotellet havde aftalt med dem, at vi skulle være der kl. 12. Da vi kom, var der en stor hundegård med hundehuse, hvortil hver enkelt hund stod bundet. Da hundeførerne begyndte at udvælge de hunde, der skulle med, gøede alle de andre: "kom, tag også mig - jeg vil også med". Jeg fik første tur. Det gik om at holde godt fast. Det gik i rasende fart hen over en mark, ind i skoven, op ad en bakke og ned igen, derefter et krapt højresvine, hvor jeg troede vi skulle vælte, men føreren havde godt styr på ruten. Tilbage i rasende fart til huset, hvorfra vi var startet. Hele turen tog præcist 6 minutter. Imens var Nadia sendt af sted på den anden slæde. Jeg gik lidt tilbage ad løjpen og fandt et godt foto sted, hvor jeg forevigele Nadia, Troels og til sidst Peter. Olga ville ikke med. Hun syntes det var synd for hundene! Vi andre syntes det var mere synd for de hunde, der ikke fik lov til at "lege" med. Vi syntes alle 4 det havde været rigtig sjovt. På vej tilbage til søen, stoppede vi ved den gamle trækirke. Den var flot udsmykket, selvom den var låset, så vi ikke kunne komme ind. Vi fortsatte ned til en lille restaurant lige ud til søen, hvor vi indtog en let frokost: varmrøget omul med løg og brød til. Omul er en meget lækker fisk, der kun findes i Bajkalsøen. Den minder meget om sild.

Efter frokost kørte vi hen til det sted, hvor Ankara floden løber ud af Bajkalsøen. Fin udsigt til Port Bajkal på flodens modsatte bred. Da der var åbent vand, kunne den lille færge fortsat sejle mellem de to byer, ellers er der en omvej på over 150 km. Vi havde tidligere set, at der var et sæl-show, hvor de berømte Bajkal sæler optrådte. Hele showet varede ca. 45 minutter. Sælerne svømmede rundt i det store bassin og domptøren belønnede dem med små stykker fisk. De hoppede, dansede, spillede på musikinstrumenter, dansede til musik og kunne regne ud at 2 + 2 er 4. Efter showet foreslog Troels, at vi kørte til byens modsatte ende, hvor der skulle ligge et observatorium, men da vi kom ud til et fint hotel i byens udkant, var der kun 2 hjulspor videre op ad bjergsiden, så vi stoppede ved hotellet. Jeg gik ned til en lille udkigspost, hvor andre stod og lod sig fotografere med søen i baggrunden. Jeg fik nu øje på en motorcykel med sidevogn nede på isen. Peter rystede på hovedet og sagde, at de ikke var rigtig kloge. De kørte meget tæt på iskanten, men de faldt da ikke i. En måned senere læste vi i avisen, at en ung højtstående russer var kørt gennem isen i sin racerbil. Vi besøgte også markedshallerne, hvor der er mulighed for at købe souvenirs. Klokkeren var efterhånden blevet 17, så vi besluttede os for at vende næsen tilbage til hotellet. Der var stor middag kl. 19. For at få tiden til at gå, gik Troels og jeg ned på de andre 3's værelse. Jeg havde medbragt det meste af den flaske Gammel Dansk, som jeg havde taget hul på i 1.klasses kupéen på toget fra Malmø. Nu skulle de andre 3 smage. De syntes alle det smagte afskyeligt - det har vi andre vel også gjort den første gang. Jeg insisterede på at Peter skulle beholde flasken - nærmere forklaring ville følge senere.

Det var en dejlig 3 retters menu med kylling til hovedret og dejlig rødvin. Efter middagen holdt jeg en mindre tale for vores russiske venner - Nadia oversatte fra engelsk til russisk, da Olga ikke er så god til engelsk. Vores fælles ven Asger i Århus og hans kone Pia, havde givet mig nogle gaver med, som jeg nu skulle give bort. Til gaverne havde Asger skrevet følgende:

Jeg husker jo tydeligt fra 2006, at Peter - my brother - havde lavet imponerende scrapbøger om vestlig rockmusik. Det tænkte jeg på, da Pia og jeg i maj 2014 tog til Oslo i Norge udelukkende for at se Rolling Stones på deres 50 års jubilæumstour. Det var en fantastisk koncert, trods deres høje alder. De 24.000 tilskuere i den udsolgte hal var ellevilde - og det var vi også. Det var ottende eller niende gang, jeg så Rolling Stones. Første gang var i 1970. Til Peters scrapbog er her nogle fotos jeg selv tog - og min billet til koncerten.

Der er også et slips til Peter, selv om han måske sjældent går med slips (!!!). Her er historien om slipset: 1990-1994 boede Pia i Hollands hovedstad Amsterdam. Sammen med en svensk veninde, Cecilie, forsøgte hun at leve af at have sit eget kunstnerværksted. På et tidspunkt begyndte de at få fremstillet slips syet af silke. På dem malede de selv deres egne, farvestrålende motiver. Det var noget nyt dengang. Det førte til en stor ordre fra De danske Spritfabrikker, der ville reklamere for snapsen Gammel Dansk - og sådan en flaske er der derfor på Peters slips (som er fra dengang). På bagsiden af slipset kan man se en mærkat med Pias og Cecilies navn. Reklameslipsene blev uddelt i Norge og Sverige, men ikke i Danmark, for der måtte man ikke reklamere for spiritus.

Til pigerne Olga, Nadia og Katja er der et silketørklæde til hver. De er designet af Pias bror Uffe Frank, og fremstillet i Indien, hvor Uffe efter 25 år i Italien er ved at nedsætte sig som designer. Uffe blev uddannet designer i London for mange år siden. Derefter boede han i Italien i 25 år, hvor han var designer hos de berømte modehuse Giorgio Armani, Valentino og Karl Lagerfeldt. Senere lavede han sit eget lille firma, mens han boede i først Firenze og senere Milano. Uffe har designet den kjole, Dronning Margrethe bar på sin egen 60 års fødselsdag. Uffe designede også kjoler til kronprinsesse Mary, bl.a. hendes brudekjole.

Og nu har han så også leveret til tre kvinder i Sibirien.

Pia og jeg sender de varmeste knus til alle i Domyshev-familien - og til de mange dejlige mennesker vi mødte i Sludjanka, da vi boede der i to uger i sommeren 2006.

Jeg havde på vegne af hele gruppen indkøbt George Jensens juleuro 2014 med to fugle der holder et jule nee mellem sig, ganske flot i rødguld. Der var helt tårer i øjnene på Olga og hun styrtede tilbage til deres værelse, hvor hun hentede nogle gaver til os andre. Det blev en rigtig hyggelig og dejlig aften.

Inden vi gik til køjs, spurgte værtinden om vi ville have fisk - omul - eller en kødret næste aften, mere så hun kunne købe det ind, vi helst ville have til middag. Vi valgte fisken og anmodede hende om at lægge nogle flasker hvidvin på køl - i køleren stod der nemlig kun en enkelt flaske.

Næste dag, efter morgenmaden, kom den lokale guide fra Irkutsk med minibussen for at hente os. Vi skulle nogle kilometer tilbage mod Irkutsk, hvor der i skoven ned til en lille vig ved Ankara floden lå et turistcenter. Vi ankom ved 11-tiden. Temperaturen var nede omkring -20 °C, men der var ikke en vind der rørte sig og solen skinnede fra en skyfri himmel. Vi skulle på kanefart. Kanen blev gjort klar, da vi kom. Der kunne være max. 4 personer i den af gangen. De første 3 der drog af sted var familien Domyshev. Jeg fik taget nogle gode fotos da de gled af sted samt da de kom tilbage. Selve turen havde taget ca. 6 minutter. Derefter var det John, Lisbeth og Ivar der susede af sted. De var pakket godt ind i tykke vinterfrakker, hue og vanter samt to varme fåreskinsfrakker der dækkede deres ben. Til sidst var det "de fires" tur. Af sted gik det, med 3 heste foran. Kusken lod hestene strække godt ud så fartvinden fik frosten til at bide godt i kinderne. Det var ikke nogen lang tur og de 6 minutter gik hurtigt, men det var sandelig sjovt at prøve.

Efter kanefarten var der servering af varm te og pandekager inde i en af de små hyggelige hytter med buldrende ild i kaminen. Jeg havde medbragt den lille lommelærke med whisky, så der var noget at varme sig på, og den gjorde stor lykke. Da alle var mætte og tilfredse, gik vi lidt rundt og kiggede på den lokale banja samt hullet i isen ude på vandet. Der var også en ulv, der var lukket inde i et bur. Her traskede den hvileløst rundt mens den kiggede på os.

Troels fik øje på en rutsjebane eller snarere en lang snebelagt sliske der gik fra 8 meters højde ud på søen. Han fik Nadia til at organisere en oppustet gummiring, vist nok fra et lastbilshjul, som man så satte sig på og tjuu-hej for fuld fart ned ad slisken og langt ud på isen. Det var vel nok sjovt, så det skulle Nadia, Peter og Ivar også prøve. Peter fik endda så meget fart på at hans flotte pelshue røg af. Klokkeren havde passeret 13, og det var tid at komme tilbage til Listvianka.

I bussen blev det aftalt, at de ni af os blev sat af ved liftstationen mens John, der ikke er glad for højder, ville kigge lidt mere på den gamle trækirke nede i byen. Vi købte billetter til stole-liften og tog op på toppen af bjerget med en flot udsigt over søen og starten på Ankara-floden. Da alle havde fået nok af det dejlige sneklædte bjerg, hvor enkelt alpine skiløbere fornøjede sig, tog vi stole-liften ned igen. Da Troels og jeg havde besøgt Peter i 2008 gik vi ned, men det var også om sommeren. Fra Liftstationen gik vi ned til Bajkal museet, hvor den russiske guide tidligere havde fortalt os, at vi blot skulle hilse fra ham, så skulle de nok skaffe et par taxier til os. Atter måtte Nadia lige udfolde sit russiske - sådan går det jo meget lettere, og 20 minutter senere kom der en minibuss og hentede os alle 9 og kørte os lige til hotellet for blot 50 kr.

Klokkeren var efterhånden blevet 16 og hotellet diskede straks op med varm te, brød, smør og ost. Vi sad alle og hyggede os en times tid indtil det var tid at tage afsked med Nadia, Olga og Peter. Peter skulle desværre på arbejde næste morgen i Sludjanka, 190 km ad landevejen. Knus og kram hvorefter den lille bil trillede ned ad den smalle vej mod Bajkalsøens strandboulevard.

Da vores russiske venner var kørt, gik vi op for at hente vores badetøj. Jeg snupede den næsten tomme whisky flaske, der var vel 1,5 cm tilbage på bunden, og fyldte yderligere 4,5 cm vand oveni. Tidligere erfaringer ville vide, at det giver den optimale udnyttelse af denne gudedrik samt fjerner risikoen for brandskader, når man hælder spritten over den varme ovn. Hotellets frue guidede os derefter videre op ad den smalle vej, væk fra søen, til vejens endepunkt, hvor der lå et stort hus og bag huset "Den russiske Banja" eller sauna. Husets ældre herre fyrede i ovnen, så der blev godt varmt inde i saunaen. Udenfor var der baderum, bassin med koldt vand samt en lille stue, hvor vi kunne klæde om samt slappe af med te eller noget af den vodka, som Ivar havde medbragt. Da vi alle 7 havde siddet lidt inde i saunaen og var godt varme, tog jeg den flaske whisky frem, som jeg havde medbragt, og hældte en pæn sjat ud over den varme ovn. En herlig duft af whisky bredte sig i hele rummet. Da vi havde fået nok, var det ud i kulden udenfor og køle af eller ned i bassinet med det kolde vand. Så lidt varm te eller et glas vodka og ind i varmen igen. Da der var gået de aftalte 2 timer, kom værten og kiggede til os. Vi kom i tøjlet og sagde pænt farvel og tak for en herlig oplevelse.

Det blev endnu en dejlig middag og vi 7 sad længe og hyggede os med både rød- og hvidvin til rimelige priser omkring 50 kr. flasken.

Klokken 11 kom guiden fra Irkutsk med minibussen og hentede os. En time senere blev vi sat af nede foran vores hotel Irkutsk, lige ved floden modsat banegården.

Irkutsk

Efter at være tjekket ind på hotel Irkutsk, flot beliggende lige ned til floden og med banegården på den modsatte bred, aftalte vi at indlede vores sightseeing tur til fods kl. 13. Vi gik i parkanlægget hen til pladsen med statuen af Alexander III ud for Karl Marks gaden. Vi fortsatte hen ad Gagarin gaden, hvor der ligger en række flotte træhuse. Herfra ad Krasna Vosstanija gaden til en trafikplads, hvor der er opført et helt nyt kvarter med moderne huse, bygget i den gamle år 1900 stil. Da vi havde set længe nok på det, fortsatte vi ad Timirjaseva gaden til det store indkøbscenter i midten af byen. Der var efterhånden gået en time, så vi fandt vej til en lille restaurant oppe på første sal i et hus overfor markedshallerne. Efter frokost skiltes vore veje, da de forskellige ville på indkøb. Vi startede med at gå ind i markedshallerne, hvor vi fik øje på dåser med kaviar af forskellige slags. Den meget venlige unge dame bag disken fremviste først en pæn plasticdåse med den dejlige røde kaviar fra laksen. Ja, sådan en måtte vi have. Der var også en lidt mindre med små gule æg, der nærmest mindede om stenbider rogn. Ja, sådan måtte vi også prøve. Derefter fremviste hun et glas med sort kaviar. Troels spurgte hvad den kostede. 150 kr - hørte han hende sige. Så meget havde han ikke, men damen fulgte ham hen til en pengeautomat. Kort efter kom han tilbage. Det var 1500 kr., så vi takkede nej tak. Troels havde sagt, at han ville sponsere kaviaen, hvis vi andre sørgede for vodka, champagne, kiks og service. Vi gik ind i det store varehus for at se, om ikke de skulle have noget service, men det havde de ikke. Byturen fortsatte gennem gågaden op til Karl Marks gaden, hvor vi fandt et meget stort supermarked der havde alt, hvad vi skulle bruge.

Vi havde aftalt med Nadja, at hun ville hente Troels, Niels Peter og mig på hotellet kl. 17, så vi kunne se hendes fine nye lejlighed. Derfor insisterede jeg på at vi skulle være tilbage på hotellet senest kl. 16, så jeg kunne nå at skrive postkort til alle vennerne samt familien. Vi nåede lige hjem til hotellet 16:55, så op på værelset, hurtigt skifte og ned til Nadja.

Det var en meget fin ét værelses lejlighed i et helt nyt boligkvarter med pæn lille altan. Køkkenet i stuen havde Nadja selv designet med postrøde låger. På væggen et 46" 3D TV. Nadja lavede te og mens vi hyggede os, fik jeg i hast skrevet de 16 postkort jeg skulle samt givet Nadja penge til frimærker, så hun kunne poste dem for mig. Troels havde kun ét kort der var klar, så det gik med i bunken. Klokken nærmede sig 18, og det var aftalt, at vi skulle mødes og spise fælles aftensmad i hotellets restaurant, men lige inden vi skulle gå, kom Nadjas ven hjem. Jeg prøvede flere gange om ikke han havde lyst til at deltage, men takkede bestemt nej - han havde nogle ting, som han skulle have ordnet.

I hotellets reception fortalte Lisbeth, at vi desværre alligevel ikke kunne spise i restauranten, da hele restauranten var optaget af et børnearrangement, men at der lå en fin restaurant ikke så langt fra hotellet, blot et par hundrede meter henne ad Gagarin boulevarden. Vi fandt den hurtigt. Restauranten mindede mest om en gammel engelsk pop med flere mindre rum, hyggelige borde omgivet af træpaneler. Det var Ivars fødselsdag, så Ivar ønskede sig en forret, engelsk bøf med pomfrit og dessert. Det valgte jeg også og vi valgte at dele en flaske rødvin. De øvrige fik også rigtig god mad og vi havde alle en rigtig dejlig aften - en god afslutning på et vinter-eventyr. Da regningen kom, var den på 1500 kr. for 8 personer med alt inklusive. Det var i grunden ikke så galt,

men det svarede præcist til Nadjas månedsløn eller det, som deres lejlighed kostede. Det sætter ligesom tingene mere i relief.

Irkutsk - Beijing

Toget, vi skulle videre med til Beijing, skulle ankomme til banegården kl. 7:28 og fortsætte 7:53. For at være helt sikker på at nå toget, var det aftalt, at den russiske guide skulle hente os kl. 6:30 med minibussen. Hotellets restaurant var selvfølgelig ikke åbent så tidligt, så vi fik alle udleveret en morgenmadspakke, som vi så kunne spise i toget. Der var næsten ingen trafik, så 6:50 holdt vi på pladsen ved banegården. Det store lysende termometer på et hustag sagde - 18 °C, så guiden anbefalede, at vi sad og ventede i minibussen. Kl. 7:20 forlod vi bussen med vores bagage, så vi kunne få et par gode "skud" af toget, når det ankom. Det var stadig bælg mørkt. Toget trillede rettidigt til perron med meget lav hastighed - det var også på 16 vogne. Røgen steg op fra alle de mange kulfyrede centralvarmekedler og i perronbelysningen gav det nogle meget stemningsfulde billeder. Vi vinkede farvel til den lokale guide og steg på toget.

Det var stadig for mørkt til at fotografere selvom det var begyndt at lysne, men så kan man jo nyde sin morgenmadspakke og det fine bjergrige landskab, der gled forbi vinduet. Da vi nærmede os Bajkalsøen er der flere vendesløjfer og nu var det lyst nok til at fotografere. Så kom søen og det første glimt af byen Sludjanka, hvor Olga og Peter bor. Toget skulle ifølge køreplanen blot holde i 2 minutter, men heldigvis ankom vi 10 minutter for tidligt. Ikke nogen Peter og Olga at se. Det var lykkedes os at finde et vindue i nabovognen, som ikke var låset i lukket stilling. Det åbnede vi og kiggede ud på perronen. Efter 5 minutter kom Peter, Olga, deres ældste datter Katja og hendes lille søn på 2 år, løbende. Det var godt at vi lige fik hilst på dem. Vi vinkede farvel da toget kl. 10:20 kørte ud af stationen. Vi stod ved det åbne vindue og snakkede samt fotograferede ud over søen. Herligt endeligt at være fri for at ens billeder skulle ødelægges af snavsede vinduer. Pludselig blev en kupédør flået op og en ualmindelig sur kineser råbte til os: "Open door", hvorefter han trak sin dør til igen. Nogle minutter senere var han der igen: "No window!". Det viste sig senere, at han var togpersonale. Vi fik lukket vinduet 98 %. Det betød, at da den sure mand låste vinduet med sin specielle nøgle, gik låsen ikke i indgreb med vinduet og det opdagede han ikke, så på resten af turen holdt vi øje med om der var personale i nærheden, hurtigt ned med vinduet, et par hurtige skud ud af vinduet og så lukke det igen. De første mange kilometer følger banen kysten og man kommer så tæt på vandet, som det overhovedet er muligt. Ved 13-tiden drejede banen væk fra søen, så vi besluttede at aflægge spisevognen et besøg. En fin russisk spisevogn, hvor man kunne få dejlig kold Baltika øl - herligt.

Klokken 15 var vi nået frem til Ulan-Ude, hvor linjen til Mongoliet og Ulan-Bator drejer fra den transsibiriske bane. Det betød også, at vi skulle tage afsked med vores elektriske lokomotiv. Da strækningen gennem Mongoliet ikke er elektrificeret, fik vi et dieselelektrisk lokomotiv på. Mens vi fik taget nogle gode billeder af lokomotivskiftet, havde en lille lastbil med åbent lad, forsynet alle vognene med kul, så vi ikke skulle fryse. 17:30 havde vi inviteret "gæster" fra den anden vogn. Der blev dækket op med Tsar vodka, champagne, 2 slags kaviar, forskellige slags kiks, pap tallerkner og plastic knive, gafler og skeer. Vi sad rigtig og hyggede os en times tid, mens vi nød den dejlige kaviar, som Troels havde sponseret.

Næste morgen havde vi krydset grænsen til Mongoliet samt passeret Ulan-Ude. Der var nu kommet en mongolsk spisevogn på toget og det russiske diesellokomotiv var udskiftet med 2 mongolske lokomotiver. Ved 9-tiden gik vi i spisevognen. Spisevognen var imponerende udstyret med udskårne træpaneler og en masse Djengis Kahn motiver. Spisekortet var internationalt, dvs. at der ud for hver ret var et stort billede af retten, så man kunne se, hvad det var man bestilte. Kvaliteten i denne spisevogn var lidt bedre end i de russiske vogne. Mens vi nød en dejlig morgenmad, kunne vi se et ganske tyndt snelag på nogle få cm ude i Gobi-ørkenen. Senere på dagen fik vi øje på flere flokke af kameler. Derudover var der mange flokke af får, heste og køer. Vi funderede over, hvad de mon kunne leve af, thi der er næsten ingen vegetation i Gobi-ørkenen. Vi så også nogle ganske få mongolske jurter (runde familietelte). Det må være koldt at bo i telt om vinteren, selvom de er lavet af tykke skind. Ved 13-tiden var der en lille drink i den vogn, hvor John og Lisbeth havde en 2 personers 1.klasses kupe og Ivar en kupé helt for sig selv. De to kupeer støtte op til hinanden med et fælles baderum. 14:40 var der et 20 minutters ophold i den større ørkenby Sainchand. Ud at fotografere. Rejsen gennem Gobi-ørkenen fortsatte. Nu lå der kun få sporadiske hvide klatter derude, men det var stadig koldt. Det galt om at man disponerede tiden rigtigt af hensyn til grænsen til Kina, hvor spisevognen ville blive koblet af, så kl. 16 gik vi i spisevognen for at få et kombineret frokost- og aftens måltid. Suppe, bøf med pomfrits og grøntsager skyllet ned med rødvin.

Klokken 21 var vi fremme ved grænsen. Først pas og toldkontrol der tog en lille time. Derefter rangerede et rangerlokomotiv de nu 12 tilbageværende vogne over i hallen, hvor bogierne skulle skiftes, thi sporvidden i Rusland og Mongoliet er 1520 mm mens kineserne har normal sporvidde på 1435 mm. Mens de rejsende var i vognene, blev de 12 vogne fordelt med 6 vogne i 2 spor og med ca. 8 meters afstand. De anbragte løftetårne hævede vognkasserne 1 meter op i vejret, så snart personalet havde fået frigjort bogierne. Da alle vognkasser var havet op, trillede man de "nye" bogier ind samtidig med at de "gamle" bogier blev skubbet ud af hallen i den modsatte ende. Hele processen tog ca. 1½ time. Ved midnat kom toget til perron igen, nu med kinesiske normalsporsbogier. Jeg var ude for at se hvordan man kunne køre i det samme spor med to forskellige typer bogier. OK, der lå både normalspor og 10 cm sideforskudt det russiske bredsporsprofil. Der er selvfølgelig ingen der bemærker, at vognkassen kommer 14 cm længere væk fra perronkanten. Så var det vist på tide at komme til køjs. Toget skulle først køre kl. 02 og der var en lang dag foran os i det kinesiske.

Vi vågnede ved 8-tiden. Det var meget tåget udenfor og sneen var væk. På grænsen havde vi fået udleveret billetter til spisevognen for gratis morgenmad og frokost. Da vi havde vasket og barberet os, gik vi ind i den kinesiske spisevogn. Tjeneren snuppede vores morgenmadsbilletter og fortalte os, at morgenmaden kl. 7 var slut og at det nu var personalet der skulle have mad. Frokost ville være om en halv time, kl. 9:30. Vi bestilte te og kiggede ud på landskabet. Tågen var lettet lidt og afslørede en meget bjergrigt landskab med floder og dæmninger. Tyve minutter over 9 begyndte folk at strømme til spisevognen. Tjeneren dækkede op med spisepinde og så var det bare om at huske, hvordan er det nu, at man holder dem i hånden? Der serveredes en skål ris samt forskellige retter, som på kinesisk vis. Dertil en dåse kinesisk øl.

Tilbage i sommeren år 2000 tilbagelagde vi samme strækning og fra denne beretning står der:
Efter den noget hårde nat, hvor grænseformaliteterne havde stået på fra kl. 22 til kl. 02, var det fristende at sove længe. Det frodige kuperede landskab gled forbi vores vinduer. Det var sandelig noget andet end den gølge Gobi-ørken. Banen gik ind gennem et meget bjergrigt område med mange tunneler. Pludseligt kunne vi se rester af den kinesiske mur både til højre og til venstre. Det så ud som om der var anlagt flere parallelløbende mure. Ifølge guidebogen gik mongolerne i 1200 tallet over den oprindelige mur, hvorfor man i 1400-tallet ombyggede en del af muren. Det var imponerende at køre med tog mellem bjergene med den store mur. Kl. 15.33 ankom toget til banegården i Beijing.

Vi holdt øje efter muren, men fik aldrig øje på den. Til gengæld kørte vi igennem nogle meget lange tunneler, som for nyligt er åbnet og dermed afkortet turen betragteligt. Kl. 11:40 ankom vi til nordbanegården Beijing Bei eller Beijing Railway Station, som der stod på alle de store skilte. Temperaturen lå på 8 - 10 °C og den kolde del af turen var slut.

Den lokale kinesiske guide bød os velkommen og viste vej til minibussen, der skulle tage os til vores daghotel skråt overfor sydvestbanegården Beijing Xi, hvorfra vores nattog senere skulle afgang.

Sightseeing i Beijing

Efter at have nettet sig lidt oppe på værelset, havde vi aftalt, at dem der havde lyst, kunne gå med på en lille tur i lokalområdet. Der var 4 der derfor mødtes i foyeren. Vi spadserede ud til den brede boulevard, der fører op til banegården. Her spadserede vi ned til den næste brede boulevard og hen ad denne til vi kom til en kanal. Den så mere spændende ud, så den fulgte vi en kilometers vej indtil vi besluttede, at ændre retning tilbage mod hotellet. Mens vi hvilede os lidt, betragtede vi en trolleybus, der kom kørende på batterier, stoppede og lod stængerne gå op. Et par plastplader fangede rullehovederne så de ramte køreledningen korrekt. Herefter fortsatte trolleybussen med ekstern forsyning. Der var også et cykelstativ med elektriske cykler. Vi bemærkede også, at alle de to-takts knallerter, som vi så i år 2000 var udskiftet med elektriske knallerter, som var helt lydløse og røgfri. På vej tilbage kom vi forbi et lille supermarked. Jeg kiggede på en flaske "The Great Wall Wine" til 150 kr., og så valgte jeg noget andet. Længere nede ad gaden stod en ung dame under en presenning og solgte frugt og nødder. Jeg gav hende 5 kr. og pegede på hendes peanuts. Jeg fik en stor pose. Klokken var over 17 før vi var hjemme igen.

Oppe på værelset satte vi 4 os ned og nød en øl sammen med nogle kiks, chokolade og de peanuts, som jeg havde købt. Det er utroligt som sådan nogle peanuts kan svine, selvom man forsigtigt prøver at pille dem. Troels, der endelig var blevet færdig med sit næste postkort, gik ned i receptionen på dette fine store fir-stjernede hotel, for at få dem til at sende kortet. Han kom slukøret tilbage. Da det ikke var noget internationalt hotel, kunne de ikke hjælpe ham. Klokken 18:30 mødtes vi alle 7 i foyeren for at gå ud og finde en restaurant. Lige i nærheden af hotellet lå der en spændende restaurant, men serveringspigerne kunne kun snakke kinesisk og selvom der var billeder på spisekortet, var det ikke sådan ligetil at bestille en komplet menu. En anden gæst,

der kunne snakke engelsk, kom til og vi bad ham om at bestille 7 forskellige retter, noget, som han selv ville have valgt. Dertil kinesisk øl, en hel flaske til hver, hvilket fik pigerne til at grine. Det blev en rigtig typisk kinesisk middag.

klokken 20:30 blev vi hentet af den lokale guide og minibussen for at blive kørt til stationen. Jeg spurgte John, om det dog ikke var hurtigere at gå op over gangbroen der førte lige over til stationen, men nu var der jo truffet aftale om transfer med bus. Der var en del trafik og bussen måtte køre en stor omvej for at komme over på den anden side af boulevarden, men 20 minutter senere stod vi med al vor bagage op gangbroens modsatte side - nå, men så gik tiden jo med det. Klokken 22:10 skulle nattoget til Nanning afgå, så der var masser af tid til at gå lidt rundt og tage billeder samt få et kig ind i det store supermarked. Der var dog ikke lige noget jeg manglede. Så blev vores tog annonceret på lystavlen i ventesalen og folk begyndte at stille sig op i kø. Man får ikke lov at komme ned på perronerne før toget holder klar, men når der så åbnes, strømmer folk af sted, hen af gangene og ned af trapperne til det ventende tog, hvor personalet står i hver dør og kontrollerer billetter samt byder velkommen. Lige ind med bagagen, hen og snuppe et billede af lokomotivet og tilbage igen. 16 vogne og et elektrisk lokomotiv, noget af et tog.

Beijing - Nanning

Mens nattoget trillede ud af Beijing, trillede vi ind i en af vores kupéer for at nyde en lille godnatdrink, inden vi skulle sove.

Næste morgen var det atter tåget. Vi kunne se bjerge udenfor vinduet samt et tyndt lag af nyfalden sne. Vi gik til spisevognen blot for at få at vidde, at den var lukket for servering, men vi kunne købe fra de små trillevogne, som 4 forskellige hold ustandselig gik igennem toget med. Tilbage til kupéen for at se, hvor meget proviant der var tilbage fra bl.a. morgenmadspakkerne fra Irkutsk. Når det blev suppleret med lidt frugt fra trillevognen, gik det udmærket.

Formiddagen gik med at kigge på samt fotografere det flotte, men noget disede kuperede landskab uden for vinduet samt kigge på vognene. I vores vogn var der et "almindeligt" sidde-toilet samt et vaskerum med 3 håndvaske i den ene ende og et pedal toilet i den anden. Sådant var de andre vogne også udrustet. På toilet døren i vores vogn stod der på kinesisk (hvilket vi ikke forstod) og på engelsk: "No occupying while stabling". Da det var et lukket vakuum-toilet burde det kunne bruges når som helst, men banen advarede åbenbart mod at sidde her, når der rangeredes med vognen. Det tilsvarende skilt i nabovognen var imidlertid langt sjovere: "No occupation while stabilizing". Vi spekulerede over, hvad den originale kinesiske tekst mon egentlig sagde. Ved en halv titiden kørte vi igennem en stor by. Det var stadig diset, men sneen var væk. Den ene nybyggede jernbanelinje efter den anden enten krydsede os eller løb for en tid parallelt med os. Kineserne har de sidst mange år virkelig satset stort på udbygningen af deres jernbanenet specielt indenfor højhastighedsbaner med hastigheder på 200 km/t og derover. Da vi kørte direkte syd på, krydsede vi mange floder store som små. Kl. 10:27 passerede vi en af de helt store floder ved storbyen Wu Chang. Her var 20 minutters ophold, så vi skulle alle ud på perronen for at få nogle gode billeder af togene, passagererne der ilede frem og tilbage samt personalet. Turen gennem det disede landskab, hvor den ene by næsten svømmede sammen med den næste. Lidt ovre 12 gik vi fire til spisevognen for frokost. Der var proppet med folk da vi kom, men det lykkedes at finde et bord med 4 ledige pladser. John, Lisbeth og Ivar var kommet lidt før os og var i fuld gang med ris, fisk, kylling, gris og blandede grøntsager, skyllet ned med en dåse kinesisk øl samt noget spændende likøragtig væske på små flasker. Det så godt ud, så vi bestilte det samme. Servitricen kom med vores øl, men inden hun satte dem på bordet sagde hun: "Money first". Vi grinede lidt og da vi havde betalt for den samlede bestilling, satte hun øldåserne på bordet. Det var en nydeligt indrettet spisevogn og maden smagte fortræffeligt.

Eftermiddagen gik med at kigge ud over det flade landskab med enkelte marker og mindre byer liggende mellem den ene storby efter den anden - det var stadig meget diset. Klokken 17:30 var mørket ved at sænke sig over landskabet og det var tid til at få besøg af John, Lisbeth og Ivar i vores lille 4-mands kupé. Her sad vi en times tid og hyggede os med lidt mundgodt i både fast og flydende form. Derefter gik turen i samlet flok til spisevognen, hvor John forsøgte at bestille en rigtig kinesisk middag til os alle sammen hos et personalemedlem, der vist ikke havde noget med spisevognen at gøre, men som kunne lidt engelsk. Der var både fiskesuppe, et par forskellige kødretter, stegte grøntsager og røræg med grøntsager i. Og dertil en skål ris til hver af os. Ved halv otte tiden var vi tilbage i vores kupé igen, hvor resten af aftenen gik med hyggesnak.

Næste morgen klokken 05 ankom toget til Nanning. Pokkers tidligt at skulle ud af toget. Der var ikke mange mennesker på banegården, ej heller den lokale guide, som skulle tage imod os på stationen. John prøvede flere gange at ringe til ham og til kontoret, men ingen svarede. Der var ikke andet for end at gå ud af

stationsbygningen og så håbe på, at vi fandt ham på pladsen foran stationen og ganske rigtigt. Han beklagede mange gange, men han havde ikke fået lov til at komme ind på stationen. Vi kravlede ind i minibussen der kørte gennem de tomme gader til vores hotel i et relativt nyt og meget dyrt kvarter nær floden. Da vi ankom til hotellet var det bare med at tjekke ind, op på værelset, af med tøjet og så prøve at få et par timers ekstra søvn inden morgenmaden i hotellets restaurant øverst oppe.

Sightseeing i Nanning

Hotellet lå på en af de store boulevarder med masser af trafik. Fra vores værelse på 7. sal havde vi en fin udsigt. Heldigvis var det blevet klart vejr med sol og blå himmel med temperaturer på 12 - 15 °C. Vi havde aftalt at gå en tur kl. 10. Desværre var Lisbeth blevet lidt sløj, så hende og John ville blive hjemme på værelset. En tur ned til en park ved floden var blevet os anbefalet. Vi andre 5 startede vores tur med at gå ind i et lukket rigmandskvarter med højhuse. Vi skulle passere en vagt, hvilket vi fik lov til. Hvad vi ikke vidste var, at vi var nødt til at gå ud samme vej. Mellem skyskraberne var anlagt et nydeligt parkanlæg med springvand, blomsterdækkede stenbunker og små kanaler. Her mødte vi en nydelig ung dame, der på engelsk spurgte hvad vi lavede. Vi fortalte, at vi bare var ude at gå for at se os lidt om, at vi boede på hotellet derhenne. Hun fortalte, at dette var et dyrt kvarter at bo i og at alle her var meget velhavende. Jeg spurgte, om der var en restaurant i nærheden, som hun kunne anbefale for aftenens måltid. Ja, hun skrev et navn og adresse op. Det var ikke så langt i taxi. Vi takkede og gik videre. Da vi var kommet ud af det ene anlæg, gik vi ubevidst ind i det næste med lidt ældre etageejendomme og enkelte store villaer, men det hele var indhegnet, så vi kunne ikke komme videre ind i parken bagved. Nå, tilbage og ud igen. Vi fortsatte til det begyndte at regne. Så gik det sjove af turen og vi vendte næsen hjemad. I det lokale supermarked, lige ved siden af hotellet, provianterede vi frokost: lidt brød, en dåse med fisk, pølser, frugt og ost, meget mere end vi kunne spise. Frokosten blev indtaget oppe på vores værelse.

Efter frokost gik vi ned i receptionen og spurgte, om de kunne fortælle os hvilken bus der kørte ind til centrum. "Ikke bus, taxi" sagde den flinke mand, og tilbød at ringe efter en vogn. Vi skulle blot gå ud og vente på hotellets marmortrappe. Fem minutter senere kom han ud med en seddel og sagde: "ikke taxi, bus" og pegede i retning af stoppestedet. På sedlen stor bussens nummer samt det stoppested, hvor vi skulle af - på kinesisk selvfølgelig. Da bussen kom viste vi chaufføren sedlen, han smilede og nikkede. Jeg forsøgte at følge med på kortet over byen, hvor vi var. Jeg havde regnet ud, hvor vi skulle af og det passede også med at chaufføren sagde noget til os på kinesisk - vi var fremme og stod af bussen.

Vi vandrede langsomt gennem byen og dens pulserende liv med masser af biler, busser og elektriske knallerter. Vi gik i retning af banegården. Der var et større udgravningsarbejde i gang foran banegården - man var ved at anlægge byens første metro linje. Fra banegården slentrede vi tilbage ad nogle parallelgader, for at se noget andet. Da vi kom tilbage til udgangspunktet for vor tur, tog vi samme buslinje tilbage til hotellet. Der var lige tid til en lille slapper, inden middagen. Troels prøvede atter om receptionen kunne hjælpe ham med at sende postkortet hjem, atter uden held.

Da jeg kom ned i foyeren sagde de andre grinende, at den flinke unge dame, som vi havde mødt tidligere på turen, netop var kommet forbi for at fortælle os, at hun havde lavet en fejl på sedlen med restaurantens navn. Lidt synd, for vi havde besluttet os for at gå lidt hen ad boulevarden, hvor der lå et par nydelige restauranter. Vi sluttede dagen af med en godnatdrink oppe på vores værelse.

Næste dag, efter morgenmaden, ville vi atter forsøge os at finde ned til den så rosende omtalte park. Bevæbnet med både kort og udskrift fra computeren om anbefalet vej, drog vi 5 atter af sted. Nu ad de store boulevarder. Denne gang gik det bedre og vi fandt vej helt ned til floden. Herefter gik vi langs floden. Det var lettere overskyet og en smule diset. Ude i horisonten, højt hævet over floden oppe på en skråning, kunne vi se en høj pagode. Det måtte være der vi skulle hen. Vi gik og gik, kom forbi en blomsterpark, hvor det kostede 100 kr. at komme ind, fortsatte langs parken til pagoden, men hvordan kom man mod derop, thi det fremgik ikke af kortet. Lidt længere fremme så vi et stort vejskilt der førte til Confucius tempel i Nanning. Pagoden blev opgivet og målet for turen, der alligevel nok havde været blomsterparken ligeledes opgivet - der var alt for lang vej tilbage - til gengæld var Confucius tempel virkelig et besøg værd. Confucius er kinesisk filosof og levede i Changping i Shandong provinsen fra 551 BC til 479 BC. Han leveregel var harmoni og hele sit liv underviste han elever i at være i harmoni med sig selv for på den måde at få et velafbalanceret og roligt liv. Han er i dag altid afbilledet sammen med sine 4 elever og i det store tempelrum er han også omgivet af hans 3,8 meter høje elever. Hele bygningskomplekset består af et antal bygninger af ædelt træ og inde i midten er selve tempelbygningen. Det var nogle imponerende trækonstruktioner som ville få enhver tømre til at smile af glæde. En række sidebygninger skaber et antal mindre gårde, ligesom i Den forbudte By i Beijing. Da vi var færdige med at kigge på

templet, gik vi ud til busstoppestedet. Der var ingen andre der ventede og der kom heller ikke nogen bus. Troels gik over på den anden side af gaden, til en lille restaurant med 4 borde, og spurgte, om de kunne skaffe en taxi. De ringede og sagde, at der ville gå 5 minutter, så ville der komme 2 vogne. Mens vi ventede, fik vi en øl. Efter 10 minutter kom der en taxi og satte en mand af. Troels, Ivar og jeg var hurtige og snuppede vognen. Så måtte Henrik og Niels Peter vente på de tilkaldte taxier. De kom imidlertid aldrig, så det endte med, at en privatmand kørte dem de ca. 6 km tilbage til hotellet.

Vi havde aftalt en kombineret frokost-middagsmad. Vi gik hen ad boulevarden til den anden af de to restauranter. Her fik vi hver en individuel ret serveret i en gloende varm støbejernsgryde. Jeg havde bestilt fiskesuppe og den boblede længe efter at den var blevet serveret med koldt kinesisk øl til. På vej tilbage til hotellet gik vi lige ind i supermarkedet for at proviantere til togturen. Her så jeg bl.a. en 2,5 liter flaske med Maotai, kinesisk brændevin, til 46 kr., så hvordan mon det sprøjt har smagt?

Den lokale guide skulle komme med minibussen og hente os på hotellet, men han kom aldrig. Det gjorde til gengæld minibussen. Da chaufføren vidste, hvor vi skulle køres hen, var det ikke noget problem, så kl. 17:30 stod vi foran banegården. Guiden kom styrtende hen til os og undskyldte mange gange. Han guidede os ind gennem indgangskontrollerne med gennemlysning af bagagen og op i ventesalen. Vores tog skulle køre 18:10, så han ventede lige til personalet åbnede op og vi kunne gå til perronen, hvor vores tog holdt klar. Han fulgte endda med ned på perronen for at sikre sig, at vi kom godt ind i toget. Da billetterne var vist og kontrolleret og bagagen var på plads, var der lige tid til at løbe de 12 vogne frem til lokomotivet for at få et foto af dette. Et dieselektrisk lokomotiv. Folk og personalet kiggede efter os 3 der løb frem og tilbage på perronen - det vakte en vis opsigt.

Nanning - Hanoi

Det var en fin sovevogn vi havde fået, med lille bord og hvide gardiner for vinduet. Toget afgik præcist. Det var gråvejr og en smule diset. Bortset fra den flotte bro over floden, var der ikke meget at fotografere og allerede kl. 19 var det helt mørkt. Det endte derfor med almindelig hyggesnak i vores 2 kupéer. Da der ikke var spisevogn med dette tog, havde vi købt lidt mad i det lokale supermarked såsom pot-nudles, der blot skulle have lidt varmt vand fra kedlen ude i gangen. Vi gik tidligt til køjs velvidende, at vi ved midnatstid ville være fremme ved grænsen og formentlig skulle ud på perronen med al bagagen, og ganske rigtigt. Al bagage skulle ud af toget og ind i stationsbygningen, hvor den blev scannet, passene inspiceret og stemplet. Da alle havde været gennem denne kontrol, fik vi lov til at gå tilbage til toget. Vi kørte vel i ca. en time, hvorefter det hele gentog sig, nu blot på vietnamesisk side. Ud med al bagagen, for at den atter kunne blive scannet, så i kø for at aflevere sit pas. Derefter ventetid på at alle pas blev inspiceret og stemplet. Så i kø for at få sit pas igen. Noget af ventetiden blev brugt på at veksle de sidste kinesiske penge om til vietnamesiske penge. I alt var der vel et halvhundrede rejsende i ventesalen på den lille station. Så fik vi endeligt lov at gå tilbage til toget, hvor det bare var med at få sovet et par timer.

Vi ankom til Hanoi kl. 6 næste morgen. Det var bælg ravende mørkt på hele stationsområdet. Enkelte lamper gjorde det muligt at finde vej langs toget frem til udgangen. Her ventede vores lokale guide med en minibuss. Gennem de tomme mørke gader kørte bussen og til vores hoteller, thi John og Lisbeth havde valgt et andet hotel end os. Fremme på hotellet var det alt for fristende at snuppe et par timer ekstra under dynen.

Sightseeing i Hanoi

Vi havde fået nogle rigtig gode værelser med fin udsigt ud over hele banegårdsarealet og restauranten øverst oppe på 11 etage havde ligeledes udsigt over byen og banegården. Efter morgenmaden, havde vi aftalt at gå en lille tur, først hen til banegården for at få nogle gode billeder, thi på afrejsedagen, ville vi næppe få tid til det. Denne del af banenettet er metersporet, dvs. at sporvidden er 1 meter. Maskindepotet med værksteder lå længere ovre og var indhegnet, så vi opgav at prøve at komme ind derovre. Tilbage på vores tur i 1996 havde John dengang arrangeret besøg på depotet, der lignede alle andre depoter vi har besøgt.

Da der ikke var mere at se, fulgte vi sporet gennem byen til broen over floden. Sporet går i en snæver passage mellem husene og krydser flere befærdede gader. De lokale udnytter, at der kun kører 3-4 tog i døgnet på denne strækning, så banen er en del af deres gadekøkken. For at komme over floden, begynder banen at stige og går den sidste kilometer på en høj dæmning, hvilket løser problemet med niveau overskæringer, da gaderne nu går under banen. Det var gråvejr og let diset og så var temperaturen stadig nede omkring 12 - 15 °C.

Ved 13-tiden var vi nået frem til floden. På denne side af floden var anlagt en lille station oppe på højbanen. Her var kun et enkelt gennemgående spor, så omløb var ikke muligt, en perron, en stationsbygning med billetsalg samt et par overdækkede boder, hvor man kunne købe mad og drikke.

Netop som vi kom, trillede et tog over broen og ind på den lille højbanestation. Hurtigt frem med kameraet for at få nogle gode skud. Mon det skulle køre videre? Vi stod og ventede, men da vi så, at en flok håndværkere gik i gang med at reparere på toget, to håndværkere havde endda medbragt et elektrisk svejseværk, gik vi tilbage til stationsbygningen. Her kunne vi se, at toget en halv time senere ville returnere over broen. Det skulle altså ikke videre gennem byen til hovedbanegården. Så var det også derfor, at der var et lokomotiv i hver ende af det 10 vogn lange tog. Vi havde en halv time til at gå ud på broen og finde et par gode foto steder.

Broen er bygget af Daydé & Pillé i Paris i 1899 - 1902. Jernbanesporet ligger i midten af broen og på hver side er en kørebane for hver køreretning. Udenpå kørebanerne er der tilføjet et fortov til gående. Af hensyn til broens belastning er det i dag kun tilladt at benytte motorcykler på kørebanen. Under Vietnam krigen blev broen bombet flere gange. Den sporadiske genopbygning har givet broen sit særpræg, da der stort set ikke er to brofag der er ens. Men hvor skulle vi stille os så man ikke kom alt for tæt på toget. Midt ude i den brede flod ligger en frodig ø med palmer og små kolonihaver. Jeg gik ud på øen og fandt et godt sted, hvor jeg på passende afstand kunne få toget, mens det kørte over broen. Det blev faktisk nogle rigtig gode billeder.

Vi gik tilbage til stationen, hvor det var tid at få en øl at styrke sig på. Da øllet var drukket, ville vi fortsætte turen, men så nu, at der om 10 minutter ville ankomme nok et tog, så vi fandt et par gode steder at fotografere det ankomne tog fra. Vi gik nu gennem de små snævre gader med masser af biler og motorcykler i alle retninger. Der var kun ca. 2 km tilbage til hotellet, men med mange spændende og farverige ting at fotografere, tog det sin tid at komme tilbage igen.

Vi havde aftalt med John og Lisbeth, at vi skulle mødes kl. 18 foran hovedindgangen til banegården og derefter finde en god restaurant til vores sidste middag sammen. Lige ved siden af banegården lå en pænt udseende restaurant med et neonskilt med teksten: "Happiness is expensive, but beer is cheap". Det lød da meget godt. Desværre viste det sig at være et sted der satsede på unge mennesker, og de skulle tiltrækkes med høj musik og musikvideoer på storskærme. De var dog venlige nok til at dæmpe musikken lidt, mens vi var der. Vi havde bestilt Hot Pot der består af forskellige stykker kød og grøntsager, som man så med sine spisepinde holder nede i en stor jerngryde med kogende suppe indtil at det er kogt. Lidt i retning af fondue. Aftenen afsluttedes med at sige tak til John og Lisbeth for endnu en god og spændende ferierejse.

Morgenmad i restauranten på 11. etage kl. 8. Stor buffet med mange spændende og velsmagende retter. En kok lavede ommelet eller hvad man nu måtte ønske sig til sin bacon. Vi havde aftalt med den vietnamesiske tur arrangør, at byrundturen startede kl. 9. Minibus med guide kørte os først til Ho - Chi - Minh's mausoleum, en stor bygning i granit, der ligger lige ud til en stor paradeplads. Vi måtte først aflevere vores kameraer til guiden, der blev udenfor. Vi kom ind i mausoleet og gik enkeltvis i en lang række, op ad en masse trappetrin og ind i gravkammeret med glassarkofagen med Ho - Chi - Minh. Vagter holdt øje med, at ingen havde kameraer med ind eller snakkede sammen - gravfreden skulle holdes. Udenfor fik vi vores kameraer igen og kunne tage billeder af den store bygning. Lige i nærheden af mausoleet ligger præsidentpaladset, bygget af franskmændene i 1800-tallet. Da Ho - Chi - Minh kom til magten, ville han imidlertid ikke bo her, men foretrak de mere ydmyge småhuse nede ved den lille sø. Når det blev for varmt i selve huset, flyttede han over på den anden side af den lille sø, hvor der var et meget åbent og luftigt hus under de store skyggefulde træer. Lige bag dette hus fik han også anlagt en beskyttelsesbunker, som han flyttede ned i, mens amerikanerne angreb Hanoi. Det er også i denne "royale" park, at den berømte ét-pæl pagode befinder sig. Vi gik ind i det lille tempel med de mange flotte forgyldte udsmykninger og videre hen til ét-pæl pagoden. Klokkeren var allerede 11. Guiden oplyste, at der var 3 forskellige museer, som vi kunne vælge imellem: Militærmuseet, Det etnografiske Museum og et museum et stykke uden for byen. Vi valgte det etnografiske museum, som guiden også anbefalede.

Det etnografiske museum består af en inde- og en ude udstilling. Inde i museumsbygningen så man, hvordan folk boede i forskellige egne af Vietnam for over 100 år siden og frem til i dag. Der var også vist de oprindelige folkeslag og i hvilke egne de kom fra. Udenfor var opbygget en hel landsby med typiske vietnamesiske huse. Det var muligt at komme ind i husene og se, hvordan folk boede dengang og nærmest frem til i dag. Der var et fælleshus på høje pæle samt et langhus, hvor mange familier boede, kun adskilt af en tynd vævet bambusvæg. Guiden havde ret, det var ret spændende at se.

Efter museet kørte bussen forbi et lille værksted i en sidegade. I værkstedet fremstillede de kunstværker. En ansat på værkstedet fortalte om principperne for 3 forskellige fremstillingsmetoder. Generelt for alle værkerne er, at de er malet på en sort træplade, som er 8 mm tyk. Den første type kunstværk er malede motiver fra Vietnam, og her mener jeg på landet i gamle dage. Når selve billedet er færdigmalet, får det op til 20 gange klar

lak, hvilket får det til at skinne med en dybde, som almindelige malerier ikke har. Den næste type minder meget om den første, men flere af de hvidlige nuancer er erstattet af meget små stykker æggeskal fra andeæg. Da æggeskaller har forskellig farve, havde kunstneren matchet de forskellige farver på skallerne med det sted, hvor de skulle limes på. Det giver ligefrem en 3 dimensional virkning. Den sidste type bestod af østersskaller, som blev skåret ud i mindre stykker. Perlemoret vendte udad. Stykkerne blev skåret ud og limet sammen så det lignede blade på en plante, dyr eller menneskeansigter. Derefter blev det hele overmalet med et tykt lag sort maling, hvorefter perlemoret blev slebet frit med vandslibning. Til sidst fik disse meget flotte kunstværker også 20 lag klar lak.

Efter at have set værkstedet, hvor det kunne tage op til 3 uger at lave et enkelt kunstværk, kom vi ind i udstillingen af kunstværker, hvor det var muligt at købe, hvad man måtte ønske sig. Jeg valgte et maleri af en landejendom i aftensol, en lille sø med et par både, palmer og en vandbøffel. Normalpris 36 USD, men på grund af nytåret, gav de 20 % rabat, så jeg fik det for 30 \$. Troels, der altid skal prøve at prutte prisen endnu længere ned, fik at vidde, at det var prisen. Da vi andre begyndte at gå, måtte han acceptere prisen de sagde. Kunstværkerne blev pakket forsvarligt ind i boble-plast, så de kunne klare turen hjem.

Klokken var blevet 13:30 og det var tid til frokost. Minibussen kørte ind i en smal sidegade. Bussen kunne ikke holde her, så vi blev sat af sammen med guiden. Restauranten hed "Den blå Sommerfugl" og var en meget dyb og smal restaurant. Bredden har ikke været mere end 3 - 4 meter. Udenfor blev jeg standset af 2 engelsktalende unge damer der ønskede at få at vidde, om det var en god restaurant, som man turde gå ind og spise på. Jeg kunne kun fortælle, at vores lokale guide havde anbefalet netop denne restaurant. Vi blev vist op på 1.sal. Her bestilte vi lidt forskellige retter efter vietnamesisk / kinesisk skik. Guiden hjalp med selve bestillingen. De 2 damer sad også ved et bord her oppe. Maden var rigtig god.

For at komme til toilettet inde bagerst i huset, skulle man forbi køkkenet, der var et smalt langt rum på vel 2 x 10 meter og hvor 6 personer havde travlt med både madlavning og opvask.

Eftermiddagens program bestod i besøg på 3 forskellige templer. Det kan måske lyde kedeligt, men det var meget flotte steder, rigt udsmykket. Klokken 17 begyndte Vanddukketeaterets forestilling. Vanddukketeateret er noget helt specielt, der formentlig kun findes i Hanoi. Selve scenen er et stort bassin, fyldt med vand.

Dukkeførerne står inde bag et bagtæppe eller gardin af bambus. Her fører de dukkerne med lange stænger under vandet. Dukkerne hopper og danser hen over vandspejlet. Noget af det mere imponerende var to ildsprudende drager, der hoppede op og ned under vandet og selv under vandet kunne man se ilden komme ud af deres mund. På hver side af bassinet sad 3 musikere og sangere. De 6 sang og spillede til forestillingen der varede 45 minutter. Til sidst kom de 10 dukkeførere frem i det ca. 80 cm dybe bassin og bukkede. Det var en spændende og anderledes oplevelse.

Dagens sidste punkt var en time i cykel rickshaw fra kl. 18 til 19. Det havde været en lang dag med mange indtryk, så det lykkedes os at overbevise guiden om, at 45 minutter ville være fuldt tilstrækkeligt. Vi blev ført gennem den gamle bydel med smalle gader og masser af forskelligt lys fra de handlendes små butikker og gadeudstillinger. Det var i grunden en dejlig afslappende tur.

Klokken var 20, da vi blev sat af på vores hotel og takkede guiden mange gange for en fortræffelig byrundtur. Da der ikke var overskud til at gå ud og spise, blev vi alle hurtigt enige om at se, hvad restauranten på 11. etage kunne byde på. Her indtog vi kort efter en fortræffelig middag i mere europæisk stil.

Hanoi - Saigon

Vi kunne lige nå morgenmaden kl. 7 på hotellet. 7:45 stod vi klar i receptionen med alt pakket og klart. Guiden hentede os og undskyldte, at minibussen var optaget. Vi fortalte ham, at det nok havde taget længere tid med bussen end at krydse vejen foran hotellet og gå ind på stationsområdet, hvorefter han grinede glad. Vi gik til stationens bagindgang, som lå 200 meter fra hotellet. Inde på stationen viste vi de billetter, som guiden netop havde givet os og sagde farvel til os. Da det var tid, gjorde stationspersonalet os opmærksomt på, at vi skulle gå til perron 1, hvor vores tog nu holdt klar. Vi skulle være i vogn 9, der bestyredes af en nydelig ung dame. En pæn og meget moderne vogn med vaskerum og siddetoilet i den ene ende og pedaltoilet i den anden. Der var god tid, så vi kunne tage en del billeder af toget og lokomotivet inden afgang. Ude i sidegangen hang en køreplan over de 4 daglige afgang fra Hanoi til Saigon. Det tog vi havde valgt, kører fra Hanoi kl. 9 og ankommer næste dag kl. 20:03 til Saigon, efter at have tilbagelagt 1726,2 km. Det giver flest mulige timers togtur mens det er lyst.

Så var klokken blevet 9:00 og toget på 12 vogne trillede planmæssigt fra perron. Vi stod ude i sidegangen i togets venstre side og først nogle timer senere opdagede vi, at John havde sendt en sms, at de ville stå i den

første overskæring og vinke til os i den højre side!

Toget kørte ud af city og gennem forstæderne og lidt efter lidt afløstes boligområderne af marker med ris. Vejret var stadig gråt og lettere diset. Vi så alle de mange oversvømmede rismarker. De var i næsten alle stadier: nogle blev pløjet med vandbøfler, nogle oversvømmet, hvor risbønderne gik med planter, som de stak ned i pløret, nogle marker stod risen klar til at blive høstet og andre var allerede høstet. Ved 11-tiden passerede vi en stor flod ved Ninh Binh. Ved siden af den gamle rustne jernbanebro, med en smal kørebane på hver side til motorcykler, stod der en helt ny og flot jernbanebro med bredere kørebaner på siderne. Det vrimlede med arbejdere der var i fuld gang med de faste landanlæg, så det vil næppe vare længe, før togene kan suse over floden i fuld fart. Efter floden trillede vi ind på Ninh Binh station. I forbindelse med stationen var man i gang med at anlægge en stor godsbanegård med nye pakhuse og mange opstillingsspor. Det så rigtig godt og meget lovende ud for godstrafikken. Men det var ikke kun jernbanen der satsedes på. Vi så flere store motorvejsbroer der var under opførelse, så vejtrafikken bliver også tilgodeset.

I mange af de små landsbyer så vi en del andefarme, hvor ænder blev opdrattet.

Klokken 12 kom trillevognen igennem med diverse tilbud på mad og drikke. Pot-nudles er tilsyneladende også meget populært her. Man kunne også købe en plastbakke med ris, kød og sovs, grillspyd eller pølser. Bakken blev lavet på stedet af de to mand med den anden trillevogn der kom forbi. Hvis dette udvalg ikke var tilstrækkeligt, var der på de stationer vi holdt ved, rigtige forretninger samt perronsælgere med vogne. På næsten hver eneste station skulle vi krydse med enten et andet eksprestog, lokaltog eller godstog. Af en enkeltsporet jernbane at være, var der stor travlhed. Ved 15-tiden så vi en række høje bjerge ude i horisonten. Det varede ikke længe, før banen snoede sig imellem de frodige urskovsagtige bjergsider. Et flot landskab trods det disede vejr. Mange floder der bringer regnvand fra et kæmpemæssigt bagland ud til havet, små hytter omgivet af landmandens marker med ris, majs eller sukkerrør. Ved 17-tiden kom vi ind i et område med flere vendesløjfer for at tabe højde. Der var efterhånden ikke meget lys tilbage, så kl. 18 besluttede vi os for at sætte os ned i spisevognen. Her sad også noget af personalet der blev noget sure over at jeg tog et billede af spisevognen. De efterfølgende billeder var af os selv og maden. Maden var traditionel: ris, kød, grøntsager og en suppe. Dette skyllet ned med en Sabeco "333" Export dåseøl. Tilbage i kupéen sluttedes dagen af med en flaske Great Wall Vine, lidt Grants whisky og noget af den proviant, vi havde med fra Kina.

I løbet af natten havde vi kørt på det flotte stykke af banen, hvor sporet ligger på en stejl bjergskråning lige ud til havet, samt passeret den gamle kajsersby Hué kl. 22:50 og fiskerbyen Da Nang kl. 01:30, men da sov vi. Næste morgen fortsatte det disede vejr. Ikke megen lys for til at tage de rigtig flotte billeder. Lidt over 7 gik vi i spisevognen for at få morgenmad. Her var helt tomt. De øvrige rejsende handlede primært ved de trillevogne, som med jævne mellemrum trillede gennem toget. Ved 8-tiden var der et længere ophold på Diêu Tri station, hvor vi skulle krydse med et andet persontog og hvor der kom friskt vand på alle toiletterne. På opstillings-sporene holdt yderligere to godstog og ventede på en ledig kanal til næste station. En lang række handelsboder på perronen gjorde det muligt at supplere proviantlageret. Stationen lå i en dal omgivet af grøntklædte bjerge. Turen fortsatte nu gennem et frodigt landskab af marker, små landsbyer med pæne huse og lidt vild natur med søer, skov og floder. Et meget smukt landskab med de grønklædte bjerge i baggrunden. I flere af landsbyerne kunne vi se, at baghaven nærmest var omdannet til en planteskole med masser af blomster eller pottedplanter, ja nogle hele små træer i en meters højde. Klokken 10 passerede vi atter en meget bred flod på en lang jernbanebro. Herfra var der udsigt til motorvejsbroen lidt længere nede af floden. Klokken 10:25 så vi havet for første gang. En stor bugt eller nærmest fjord ind mellem bjergene. Her lå en stor havneby med mange store skibe, tilsyneladende olietankere og på landevejen sås en lang række tankbiler. For en tid kørte vi langs kysten. Ude på havet kunne vi se fiskerbåde. Vejret var desværre fortsat gråt og diset. Banen snoede sig langs kysten og man kunne her få nogle rigtig flotte billeder af havet, bjergsiden og toget. Vi havde nu kørt 1227 km fra Hanoi. Toget kørte gennem en lille fiskerby. Fra toget kunne vi se havnen fyldt med fiskekuttere og ude på havet lå der også mange både. En fin hvid sandstrand med masser af skyggefulde palmer. Banen gik næsten helt ned til vandet. Vi kørte lidt længere ind i landet og på et langt stykke gik banen langs landevejen, som anlægsarbejdere var i fuld gang med at opgradere til en 4-sporet motorvej. Efter at have taget en stribe billeder med sand landsby idyl, kom vi kl. 12:20 atter ud til havet. Det varede dog kun 5 minutter, hvorefter vi atter havde en bjergkæde mellem os og Det sydkinesiske Hav eller som Vietnameserne kalder det: Det vietnamesiske Hav. Klokken 12:37 ankom vi med en times forsinkelse til en større by, Nha Trang, hvor der var et 10 minutters ophold for vandtagning og proviantering. Det var med at skynde sig at få taget billeder af bl.a. de gamle vandtårne fra den gang, man kørte med damplokomotiver. Inde på depotet kunne vi se helt moderne dobbeltdækkervogne til lokaltrafik. Næste stop var 14:24 på en flot station, Tháp Châm, nu kun 44 minutter forsinket. Rødt tegltag, stationsbygningen i en lyserød douce farve, bænke under de skyggefulde palmer på perronen, jo ingen tvivl om at vi var kommet syd på. Sol og blå himmel havde endelig afløst det gråt og disede vejr. Varmt var det også blevet, så flere af rejsekammeraterne snuppede sig en middagslur i kupeen. På sidesporet rangerede en lille maskine med

et par godsvogne der skulle ind til et fabriksanlæg. Dejligt at se, at man her fortsat kører godset direkte fra fabrik til de store byer på jernbanen. Vi havde kun holdt i 2 minutter da et godstog kørte ind i nabosporet, hvorefter vi fik afgang. 14:52 kom vi for tredje og sidste gang ud til havet. De grønklædte bjerge i baggrunden, den blå himmel, det dyblå hav, den hvide sandstrand, de hvide huse med douce lyseblå vinduer og de grønne palmers susende i vinden – et betagende syn. Desværre var det hele overstået på mindre end 5 minutter, ja sådan er det jo med et hurtigt kørende eksprestog, men vi fik da nogle rigtig flotte billeder af det. Landskabet ændrede nu karakter, dvs. det var de samme bjerge, men den frodige grønne skov blev afløst af tørre buske og krat. Jorden var også meget sandet, men ved hjælp af vandingskanaler så vi mange rismarker i de mindre landsbyer lange banen. Nye spændende afgrøder dukkede op på markerne. Store nyanlagte marker med kaktus lignende planter, der var bundet pænt op, havde store røde frugter. Vi snakkede lidt om, hvad det kunne være og kom til den konklusion, at det måtte være "dragon fruit", en frugt vi så meget mere til i Saigon samt på hotellets morgenbord.

Raskt gik det af sted mens solen sendte sine sidste røde stråler ind over det sydlige Vietnam. Præcist kl. 20:03 ankom toget til banegården i Saigon. Efter at have forsøgt at tage nogle billeder, det var bælg mørk nat, gik vi ud på forpladsen for at finde den lovede guide, der skulle ledsage os til vores hotel. Efter at have kigget efter ham i 10 - 15 minutter kontaktede vi en taxi chauffør. Han var meget hjælpsom og fik skaffet en stor vogn, som vi alle 5 kunne være i. 10 minutter senere var vi ved vores hotel. Vi tjekkede ind. Der var ikke restaurant på hotellet, men de havde en aftale med et andet hotel på et nærliggende gadehjørne, hvor vi gik hen og spiste. Klokkeren var 21, det var dejligt varmt, så vi kunne sidde ude på gaden og spise.

Sightseeing i Saigon / Ho Chi Minh City

Tur arrangøren Travel Vietnam havde en heldags byrundtur, en heldagstur til de berømte tunneler der blev gravet under Vietnam krigen samt en heldagstur til Mekong floden. Desværre havde vi kun 2 dage i Saigon, så via en arbejdskollega fra Vietnam, der har familie i Saigon, fik vi arrangeret en privat sight seeing for 100 USD der inkluderede både byen og tunnelerne.

Morgenmad på hotellet i deres morgenmadsrum lige bag receptionen. En ung dame hentede maden henne på hjørnet i det hotel, som åbenbart også tilhørte samme hotelkæde. Her var diverse vietnamesiske risretter, grøntsager, røreæg og bacon, brød og frugt, bl.a. dragon frugten, som vi så kunne smage. Den minder lidt om kiwi.

Vores guide hentede os på hotellet kl. 9 i hans store bil. Første stop på turen var ved Ho Chi Minhs mindehus, hvor der var billeder fra bl.a. Vietnamkrigen og hans betydning for Vietnam. Et meget flot hus lige ned til en af Mekongflodens bifloder gennem byen. Næste stop var ved præsidentpaladset. Paladset anvendes i dag til vigtige regeringsmøder og konferencer og er ellers åbent for besøgende. Bygningen er meget åben, så luften let kan cirkulere gennem de lyse mødelokaler. Det oprindelige palads blev bygget af franskmændene i 1878, men blev ødelagt i begyndelsen af Vietnamkrigen hvorefter det nuværende palads med bombesikre rum i kælderen til præsidenten og hans store kommandostation, blev opført. Turen gik videre til The War Remnants Museum, hvor der udenfor stod kanoner, tanks helikoptere og jagerfly. Inde i museumsbygningen var der billeder der viste krigshandlingerne fra begge sider af de kæmpende styrker. Skydevåben og mannequiner var også opstillet for at give et indtryk af krigens rædsler. På et opslag kunne man læse, at 2.verdenskrig havde kostet USA 341 milliarder \$, Korea krigen 54 milliarder \$ og Vietnamkrigen 676 milliarder \$. Nu var klokken 12 og museet lukkede for frokost, så vores byrundtur fortsatte. Sidste stop var ved jernbanestationen. Vi havde godt nok taget et par nattebilleder, da vi ankom aftenen før, men det var kun inde på selve stationen. Udenfor, hvor der var opstillet et stort flot damplokomotiv havde vi gemt til i dag, hvor det var lyst. Fem minutter til fotografering og så skulle vi videre til tunnelerne ca. 30 km uden for byen.

På grund af den tætte trafik der næsten er døgnet rundt i Saigon, tog det næsten halvanden time at køre ud til museet for tunnelerne. Rundturen startede kl. 14. Vi kom først ind i en typisk soldaterbarak. Først graver man et rektangulært hul der er ca. 5 meter bredt, 20 meter langt og 1,5 meter dybt. Dernæst bygger man et tag af tømmerstokke og palmeløv. Oppe fra luften er sådanne hytter meget svære at få øje på i den tætte skov. Mellem barakkerne gravede de så tunneler, så man ikke blev observeret fra luften af. Røgaftrækket fra køkkenbålet førte man gennem røgkanaler, så røgen steg op af jorden 20 - 30 meter fra køkkenet. Der blev gravet over 200 km tunneler i løbet af de 17 år at krigen varede. Tunnelerne blev gravet ca. 1,5 meter under overfladen og med en diameter på ca. 40 cm skal man ikke lide af klaustrofobi. Vi kunne komme ned i en speciel turist tunnel, der var gjort betydeligt større end de oprindelige. Den var så kun 20 meter lang. Der var ikke megen plads hernede. Det primære formål med tunnelerne var at bringe våben og forsyninger ind til modstandsbevægelsen i Saigon. Nogle mannequindukker var stillet op så man kunne få et indtryk af, hvordan de havde gravet tunnelerne.

Vi så også en udstilling af fælder. Når de amerikanske soldater kom listende frem gennem skoven, trådte de pludselig ned i et hul, hvor spidse spyd sårede dem. Formålet var at få det til at bløde mest muligt, så soldaterkammeraterne kom til at bruge al deres tid på at hjælpe deres sårede kammerat tilbage til lejren i stedet for at slås. Det var nogle grimme fælder - godt man ikke trådte ned i sådan en. Rundturen sluttede af med at der blev serveret te og rodfrugter. Vi takkede guiden mange gange for en meget interessant rundtur der havde taget halvanden time. Han fik lidt drikkepenge og så yderst fornøjet ud. De fleste andre på rundturen var også engelsktalende turister.

Ude ved bilen havde vores guide og chauffør ventet tålmodigt. Vi satte os ind og kørte tilbage til vores hotel. Eftermiddagsmyldretiden var sat ind, så det tog næsten 2 timer at nå vores hotel, som vi ankom til kl. 17:30. Vi takkede vores chauffør mange gange og gav ham lidt drikkepenge for turen.

Vi besluttede os for at gå lidt rundt i kvarteret, hvor vi boede. Nær ved hotellet lå der et stort overdækket marked, Cúa Bác, hvor man kunne købe alverdens forskellige ting. Der var tætpakket med boder og masser af folk der skulle ind og handle. Vi gik blot rundt og kiggede på det hele. Da vi kom ud var det begyndt at blive mørkt. Vi gik tilbage til hotellet, hvor vi på Ivars værelse lagde en slagplan for aften mens vi smagte på hans risbrændevin. Næppe noget jeg vil blive forfalden til, men det var da sjovt at prøvesmage. Klokkeren 19 gik vi ud og fandt en lille restaurant, hvor vi spiste aftensmad. Ude på gaden sad en vagtmand og holdt øje med gæsternes små motorcykler, der stod parkeret på fortovet.

Heldagsudflugt til Mekong deltaet

Tidlig morgenmad på hotellet, for vi skulle være klar allerede kl. 8. Guiden og minibussen hentede os præcis kl. 8. Der er ca. 100 km til Mekong floden, så selvom der var motorvej det meste af vejen, tog det over halvanden time til byen My Tho, hvorfra vores lille båd skulle sejle. Et rigtigt turiststed. Vi tog plads i den motoriserede båd og vores guide fortalte om de store skibe der lodsede og lastede inden de sejlede ud på de store have. Vi så den smukke Vinh Trang pagode inde på land. Ude på floden lå en hel lille by af flåder. Guiden fortalte, at det var opdræt af fisk. Der var lavet store bassiner af net der skulle holde fiskene samlet mellem flåderne. En slags kæmpe hyttefad. Vi forlod den brede flod og sejlede op ad en 10 - 15 meter bred sideflod i dette kæmpemæssige floddelta. Ved en lille landgangsbro lagde både til og vi gik i land for at besøge en farm, hvor de havde en snes krokodiller i et lille anlæg. De havde også nogle slanger og så lavede de karameller af kokos, som blev kogt ind til en sej masse. Vi så, hvordan de lavede karamellerne og pakkede dem ind. Der var 5 forskellige smagsvariationer. Jeg købte dagens tilbud: 6 pakker for 5's pris samt en lille flaske med slangesprit - der sidder en lille slange inde i flasken. Vi kunne også smage slangespritten, som var på en stor glasbeholder med tappehane. Den smagte som krydret tynd vodka. Da vi havde handlet færdigt, samledes vi ved nogle borde sammen med andre turister. Her serveredes et udvalg af eksotiske frugter fra Mekong deltaet mens 3 musikanter spillede og forskellige sangere sang folkesange. Et meget frodigt sted med mange orkideer og andre flotte blomster. Efter forestillingen gik vi tilbage til båden. Sejlturen fortsatte tilbage til den store brede flod og lidt op ad floden var endnu en lille sideflod der var så smal at vores båd ikke kunne komme op ad den. Vi skiftede til nogle meget mindre både, hvor der kun var plads til 3 turister samt den kvinde der stagede båden som var den en venetiansk gondol. Det var en spændende tur. Der lå små huse inde på bredden. Vi sejlede ind til en pæn restaurant og turistfælde med mange fine tilbud på souvenirs. Herfra til fods ad en kort junglesti, over en bro til byens hovedgade, hvor 2 hestevogne ventede på os. Hovedgaden var en 3 meter bred jordvej, hvor to hestevogne lige kunne passerer hinanden. Her var mange små butikker og blomsterhandlere med flotte store blomsterbuketter. Hestevognsturen sluttede ved den restaurant, hvor vi skulle indtage vores frokost. Fint anlæg lige ned til floden og med egen landgangsbro. Frokosten var forudbestilt og kom derfor ret hurtigt. Blandt de mere spændende retter var en 30 cm stor fladfisk, stillet på højkant i et stativ. Det var en elefantørefisk, lidt tør i kødet, men ellers særdeles velsmagende. Typisk for dette tropiske paradis er, at restauranten kun er en stor hovedbygning med stråtag og ingen vægge samt en halv snes mindre pavilloner, ligeledes med stråtag og ingen vægge. Åbenheden giver den friske kølighed, som netop gør det til et paradis. Selve området var lavet som en lille park med vandløb, springvand og forskellige skulpturer. Der var selvfølgelig fisk i vandløbene og masser af eksotiske blomster. Efter frokost var der lige tid til at lade kameraet indfange de bedste motiver inden vi gik til båden.

Vi sejlede tilbage til My Tho, hvor turen startede. Her ventede bussen på os og bragte os tilbage til vores hotel i city.

Klokkeren 16 satte bussen os af ved vores hotel. Vi takkede mange gange for en dejlig tur. Hurtigt op på værelset med vores ting og ned på gaden igen, for at gå en tur i det lokale område. Vi skulle jo også gerne finde en restaurant, hvor vi kunne nyde vores sidste middag sammen. Vi kom forbi en flot gulkalket bygning fra

kolonitiden. Jeg fik lige snuppet et billede af bygningen, gården foran samt gitterporten, da en lokal vietnameser på engelsk fortalte os, at det var en politistation og at man ikke måtte fotografere her. Hurtigt væk med kameraet. Vietnameseren havde en pind over skulderen med et lille serveringsfad foran og bagved et mindre lager af is og kokosnødder. Han spurgte om vi havde lyst til at smage, og det ville vi gerne. Han smilede og virkede rigtig flink. Jeg fik også et godt billede af ham sammen med Troels. Som forventet kom vi efterfølgende til at betale for det. Det var ikke fordi det var særligt dyrt, men jeg er sikker på, at vi blev snydt, da vi ikke rigtig havde mulighed for at diskutere prisen, da vi jo havde drukket kokosmælken. Nå pyt, det var vel fortjent. Vi kom forbi en stor restaurant, hvor det næsten var som at sidde ude i en have. Ivar studerede spisekortet. Det så godt ud og de vimse unge damer spurgte om vi ville bestille bord, hvilket vi ikke ville endnu. Det kunne jo være, at der var flere spændende restauranter. Vi fortsatte rundt i kvarteret. Ved den lokale skole var børnene på vej hjem. Vi fik også et par gode billeder af børnene og deres forældre der hentede dem udenfor skolen. Vi passerede det vietnamesiske svar på Tivoli, men parken var lukket. Vi kunne se, at der blev arbejdet på at gøre alt klart til nytår, hvor parken så ville åbne igen. Klokken var 17 og eftermiddagsmyldretiden satte ind. Der var nu så mange små motorcykler på vejene, at trafikken gik i stå. Derfor brugte mange motorcyklister nu fortovet til at køre på så vi andre fodgængere måtte passe på ikke at blive kørt ned. Ved siden af hotellet lå en meget lille købmandsforretning, hvor vi kunne få suppleret op inden vi gik op på vores værelser. Vi aftalte at mødes på Ivars værelse for at få noget vand at drikke.

Da klokken blev 18:30 var det helt mørkt og vi besluttede at gå til restauranten, vi tidligere havde kigget på. Desværre var Niels Peter blevet dårlig og valgte at blive hjemme. Fremme ved restauranten var der fyldt godt op ved alle bordene. Næe, vi havde ikke bestilt bord. Der var så et bord ledigt ovre i et hjørne af restauranten. Vi kunne se, at det var en grill restaurant, for midt i hvert bord var en rund rist og en gasbrænder nede under. Ved de andre borde grillede gæsterne selv, men vi må åbenbart have set lidt hjælpeløse ud, for vores tjener grillede bøfferne for os. Det smagte dejligt. Oppe på scenen startede det store "Year End Party 2014" med optræden og konkurrencer. Lidt støjende, men alle de andre gæster var i aldersgruppen 20 - 30 år. Ved 21-tiden gik turen tilbage til vores hotel. Vi nød sommeraftenen - om vinteren - og fik nogle aftenstemningsfotos.

Hjemrejsen

Næste morgen var vi de første nede til morgenmad for at kunne nå det hele. Efter morgenmaden blev vi hentet på vores hotel og kørt til lufthavnen, hvor vi kom 2½ time før vi skulle flyve. Der gik en hel time før de åbnede for check-in, men hellere komme i god tid end at sidde fast i morgenmyldretiden og ikke nå dagens eneste fly mod Europa.

Endnu en dejlig og velplanlagt ferie under fremmede og spændende himmelstrøg var alt for hurtigt slut.

Epilog

Turen var arrangeret af John og Lisbeth med assistance fra Fremad Rejser i København, Travel company "Baikal-Complex", www.baikalchalet.com / www.baikalcomplex.com ved Irkutsk og Travel Vietnam, www.travelvietnam.com i Vietnam. Hotel i Hanoi og Saigon i 5 dage og togbillet for én person skulle de have 200 US\$ for og byrundturen i Hanoi samt turen til Mekongdeltaet kostede yderligere 100 US\$. Vores privatarrangerede byrundtur i Saigon og besøg i tunnelerne betalte vi 20 US\$ for pr. næse.

Turen varede 22 dage og kostede 17.700 kr. til tog, hotel samt udflugter plus ca. 6.500 kr. til mad, drikkevarer og souvenirs mv.

Fra Danmark deltog: John Poulsen, Lisbeth Madsen, Ivar Kristian Boye, Henrik Bang Jensen, Niels Peter Fenger, Troels Jannicke Larsen og Erik Cletus Petersen.

Sibirien og Vietnam 2015 kan rekvireres i en elektronisk udgave ved henvendelse til: Erik Cletus Petersen, Stokholmsvej 9, 3060 Espergærde, tlf. 4913 2552, e-mail: e.c.petersen@veterantorget.dk.

C:\Users\ECP\Ferie\2015_01_Sibirien og Vietnam.docx